

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 284/2020
20.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела проневера из члана 364. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене – адвоката Марка Томовића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву – Посебног одељења за сузбијање корупције К По 4 бр.45/18 од 01.08.2019. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-По1 бр.19/19 од 19.12.2019. године, у седници већа одржаној дана 20. маја 2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Марка Томовића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву – Посебног одељења за сузбијање корупције К По4 бр.45/18 од 01.08.2019. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 По1 број 19/19 од 19.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Краљеву – Посебног одељења за сузбијање корупције К По4 бр.45/18 од 01.08.2019. године, која је исправљена решењем Вишег суда у Краљеву – Посебног одељења за сузбијање корупције К По4 бр.45/18 од 10.09.2019. године, окривљена АА оглашена је кривом због извршења кривичног дела проневера из члана 364. став 2. у вези става 1. КЗ, за које дело је осуђена на казну затвора у трајању од једне године. Истовремено је одређено да ће ову казну окривљена издржавати у просторијама у којима станује у ..., улица ... бр. ..., уз примену електронског надзора, те да не сме напуштати просторије у којима станује осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, с тим што уколико окривљена једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне издржи у Заводу за извршење казне затвора.

Истом пресудом, окривљена је обавезана да оштећеном Дому здравља у ... на име имовинскоправног захтева исплати износ од 646.700,00 динара, у року од 15 дана од дана дана правноснажности пресуде, те да на име трошкова кривичног поступка, у корист Вишег јавног тужилаштва у Краљеву, уплати износ од 34.818,13 динара, а да у корист Вишег суда у Краљеву уплати износ од 35.000,00 динара, као и на име паушала износ од 5.000,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 По1 19/19 од 19.12.2019. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Краљеву – Посебног одељења за сузбијање корупције, и браниоца окривљене АА, а пресуда Вишег суда у Краљеву – Посебног одељења за сузбијање корупције К По4 бр.45/18 од 01.08.2019. године (исправљена решењем Вишег суда у Краљеву – Посебног одељења за сузбијање корупције К По4 бр.45/18 од 10.09.2019. године), потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА – адвокат Марко Томовић, због повреде закона из члана 485. став 4. ЗКП, конкретно због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде, или да побијане пресуде преиначи тако што ће окривљену ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене АА, истиче да су побијане правноснажне пресуде засноване на доказу на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку не могу заснивати.

С тим у вези, у захтеву се наводи да је првостепени суд пресуду засновао на периодичним извештајима који су у току поступка (дана 04.07.2018. године) по захтеву судског вештака Драгана Манговића штампани са меморије уређаја за аутоматску обраду података – фискалне касе, без предлога јавног тужиоца и без наредбе суда, супротно одредбама члана 152. став 3. и члана 155. ЗКП. Стога се према ставу браниоца првостепена пресуда заснива на доказу на коме се не може заснивати, а због чега су и сви налази вештака економске струке посредно незаконити докази, обзиром да се заснивају на овом незаконитом доказу.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљене, Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, истоветне наводе, садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљене већ је истицао у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да је тај жалбени навод неоснован и о томе на страни 3. (други став) образложења изнео јасне и довољне разлоге због чега сматра да штампање периодичних извештаја са фискалне касе не представља незаконит доказ, већ да представља исправу која је прибављена у свему у складу са одредбама члана 139. ЗКП, а које разлоге и овај суд у свему прихвата као правилне и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге упућује.

У вези са истом битном повредом одредаба кривичног поступка, у захтеву се наводи и да је првостепени суд на претресу одржаном дана 19.02.2019. године, приликом испитивања сведока ББ, ВВ и ГГ, констатовао да исти остају при исказима које су дали пред Вишим јавним тужиоцем у Краљеву, иако ови сведоци нису испитани у Вишем јавном тужилаштву у Краљеву, већ су испитани по замолници од стране Основног јавног тужиоца у Горњем Милановцу у предмету Ктр бр.254/18, а због чега је према ставу браниоца правноснажном пресудом учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Врховни касациони суд и ове наводе захтева оцењује неоснованим.

Према стању у списима, на главном претресу одржаном дана 19.02.2019. године, након што је окривљена АА изнела своју одбрану, суд је у својству сведока испитао ББ, ВВ и ГГ, па како суд сагласно одредби члана 419. став 1. ЗКП, заснива пресуду на доказима који су изведени на главном претресу, то искази наведених сведока, супротно наводима захтева, не представљају незаконит доказ, нити је нижестепеним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Стога су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене и у овом делу оцењени неоснованим.

Најзад, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене, којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, у вези са чланом 5. став 2. КЗ.

У вези са овом повредом кривичног закона, бранилац у захтеву истиче да је кривично дело проневера из члана 364. став 2. у вези става 1. КЗ, за које је окривљена оглашена кривом, извршено у периоду од 01.01.2016. године до 06.12.2017. године, у време важења Кривичног законика („Сл. гласник РС“, бр.85/05 од 06.10.2005. године), којим је за ово дело прописана казна затвора од једне до осам година, те да је сходно одредби члана 5. став 2. КЗ суд био дужан да примени блажи закон на окривљену и да

радње за које је оглашена кривом правно квалификује као кривично дело проневера у обављању привредне делатности из члана 224. став 2. у вези става 1. КЗ. Према наводима захтева, Законом о изменама и допунама Кривичног законика („Сл. гласник РС“, бр.94/2016 од 24.11.2016. године), прописано је да се кривично дело проневера из члана 364. КЗ може извршити само субјекту који не обавља привредну делатност, док се у случају присвајања новца, хартија од вредности и других покретних ствари које су учиниоцу поверене на раду, у субјекту привредног пословања, ради о кривичном делу проневера у обављању привредне делатности из члана 224. став 1. КЗ, па како је за ово кривично дело прописана блажа казна, у односу на казну прописану за кривично дело из члана 364. став 2. у вези става 1. КЗ, то је према ставу браниоца суд био у обавези да радње окривљене правно квалификује као кривично дело из члана 224. став 1. КЗ.

Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљене и у овом делу оцењује неоснованим. Ово стога, што је бранилац окривљене истоветне наводе истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је оценио ове жалбене наводе неоснованим и на страни 4. (четврти и пети став), образложења изнео јасне и довољне разлоге због чега налази да се у радњама окривљене АА стичу сва законска обележја кривичног дела проневера из члана 364. став 2. у вези става 1. КЗ, ценећи пре свега чињеницу да је окривљена у намери да себи прибави противправну имовинску корист присвојила поверени јој новац у дому здравља, те да је дом здравља здравствена установа која обавља здравствену делатност, а не субјект привредног пословања. Ове разлоге Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на ове разлоге и упућује, док супротне наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљене оцењује неоснованим.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, Врховни касациони суд донео је одлуку као у изреци.

Записничар – саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа – судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић